

כנס הרצליה 2019

Photo: Khamenei.ir

Photo: White House

משחק מלחמה:

המשבר בין ארה"ב לאיראן - כיווני התפתחות

סיכום ותובנות

10 יולי 2019

משחק מלחמה: המשבר בין ארה"ב לאיראן - כיווני התפתחות

סיכום ותובנות

מאת: אל"מ (מיל.) אודי אבנטל; תא"ל (מיל.) יורם חמו

ב-30 ביוני 2019 התקיים במסגרת כנס הרצליה משחק מלחמה, שדימה **משא ומתן ישיר בין ארה"ב לאיראן**.

את הנושאים ונותנים מטעם ארה"ב שיחקו אמריקאים, בכירים במכוני המחקר בווישינגטון ואנשי ממשל לשעבר, ואת מקביליהם האיראנים, מומחים ובכירים לשעבר מישראל.

מטרות המשחק: לבחון את עמדות גורמי ומוקדי הכוח במשטר האיראני, את התפתחות הדינאמיקה בין ארה"ב לאיראן, תוצאות אפשריות של המיקוח ביניהן, אינטרסים, קווים אדומים ומרחבי גמישות, חוזקות וחולשות של הצדדים ועוד. כמו כן, לבדוק את הזיקות ויחסי הגומלין בין סוגיות שונות הקשורות למשבר, דוגמת נושא הגרעין על מרכיביו, סוגיית הטילים, היבטים אזוריים, לחצים כלכליים, שאלת שינוי המשטר ועוד.

השיטה: המשחק דימה **שני סבבי מו"מ ישיר** המתרחשים **באוקטובר 2019**, ברמת דרגי עבודה בכירים. עפ"י התרחיש (פירוט בנספח) הצדדים החליטו לחזור לשולחן הדיונים לאחר שהמצב במפרץ שב ומסלים ואיראן המשיכה להתקדם בגרעין (העשרה ל-20%, צבירת מלאים מעל המותר בהסכם).

תובנות ולקחים מרכזיים

בניגוד לרוב משחקי המלחמה בנושא המשבר עם איראן, המתמקדים בהתפתחויות המובילות למו"מ ובמהלכי הצדדים לעיצוב התנאים לקיומו, המשחק שלפניכם "דילג" קדימה אל שולחן המו"מ עצמו. מכיוון שארה"ב ואיראן הן שתי השחקניות בעלות ההשפעה הגדולה ביותר על המשבר וכל הסכמה ביניהן צפויה להתקבל על ידי כלל השחקנים המעורבים - המשחק לא כלל, במכוון, צדדים שלישיים, דוגמת אירופה, רוסיה וישראל.

במשחק הסתמן פוטנציאל ממשי להבנות בין ארה"ב לאיראן בסוגיית תיקון הסכם הגרעין. למרות זאת, בשל דינאמיקה בעייתית הוא "התפוצץ" כבר במהלך הסבב הראשון. בשלב זה, נדרשה התערבות של מנהלת התרגיל כדי שהצדדים יסכימו לחזור למו"מ קונסטרוקטיבי ויניחו על השולחן הצעות קונקרטיות.

כל הנושאים והנותנים העריכו שהנשיא טראמפ יוכל להסתפק ב-JCPOA משודרג, שיציג שיפורים לעומת ההסכם המקורי, שהשיג ממשל אובאמה. בסוגיית סעיפי ה-SUNSET אמנם התגלע פער משמעותי כשאיראן מוכנה להארכה של מספר שנים בתחום ההעשרה (ו-15 שנה בערוץ הפלוטוגוני) בעוד ארה"ב דורשת 50 שנה. עם זאת, שני הצדדים לא פסלו על הסף פתרונות יצירתיים, דוגמת הסכם ללא מועד תפוגה, שכל צד יכול לפרוש ממנו בהתראה מספקת מראש.

חרך הפוטנציאל החיובי בתחום הגרעין, מספר תהליכים שליליים הובילו לקריסת השיחות. נראה כי גם ב"עולם האמיתי" תהליכים אלה צפויים להעיב על יכולתן של ארה"ב ואיראן להגיע למו"מ, ולהתקדם במהלכו לכשיתחדש, ואף להציב אותן על מסלול התנגשות.

ראשית, הן ארה"ב והן איראן מעריכות כי הזמן פועל לטובתן. איראן סבורה כי ארה"ב לוקה בהערכת חסר של אורך הנשימה של המשטר ויכולתו להתמודד עם הסנקציות. בפועל, להבנת איראן, ככל שנוקף הזמן

זו דווקא היא שצוברת נכסים למו"מ ושביכולתה לזעזע את שוק הנפט, בעוד הנשיא טראמפ להוט לחדש את השיחות וחושש ממלחמה שתפגע בו בבחירות. בתמונת ראי, ארה"ב סבורה כי **הלחץ על המשטר הולך וגובר, מבית ומחוץ**, וכי ביכולתה להכילו, להרתיעו ולרסן את מהלכיו האזוריים.

שנית, ארה"ב ואיראן יתקשו לנהל מו"מ בצל מהלכי לחץ שייזום הצד השני, בדגש על הפעלת כוח במפרץ. בתגובה לצעדי איראן במפרץ, אימץ הצוות האמריקאי גישה כוחנית של **"מקסימום לחץ" גם במו"מ**. מיד בפתיחת השיחות הממשל הטיל סנקציות חדשות ואיים בהטלת נוספות ובמהלכי כוח, אם איראן לא תרסן את מהלכיה באזור, תקפיא את התקדמותה בתכנית הגרעין ותחזור למחויבויותיה עפ"י ה-JCPOA. מנגד האיראנים, החליטו לפעול כדי לקעקע את הערכת היתר של ארה"ב ביחס לעוצמתה באזור. זאת, באמצעות צעדים דוגמת חיזוק המליציות, תגבור כוחות משה"מ והאצת פרויקט מסילות הברזל בין איראן לסוריה.

המשחק המחיש, אפוא, כי **היכולת לתרגם צעדים כוחניים, בעיקר בשטח, לקלפים ולמנופים על שולחן המו"מ - מוגבלת**, ועלולה להשיג את התוצאות ההפוכות.

שלישית, קיים פער משמעותי בין החלטת המשטר האיראני לחתור למקד את המו"מ עם ארה"ב בסוגיית הגרעין, לבין התעקשות ארה"ב על **"הסכם מקיף"**, שיכלול את הסוגיות האזוריות (מלבנון עד תימן). הדרישות האזוריות הפכו לחלק בלתי נפרד ממדיניות ממשל טראמפ ומזהות עמו, באופן שמגביל את יכולתו לקדם הסכם בתחום הגרעין בלבד. מנגד, איראן מעדיפה להימנע מהכללת הנושאים האזוריים בשיחות, מחשש שהמיקוח סביבן יתארך ללא סוף ויעכב את הסרת הסנקציות - יעדו המרכזי של המשטר.

הנציגים האיראנים החליטו כי אם איראן תדחף למו"מ כולל היא תפעל למנף ויתורים באזור כדי להדוף דרישות לויתורים בתחום הגרעין. מרחב הגמישות של איראן בסוגיות האזוריות הוא הפחתת רף האלימות וריסון

פעילות השלוחים שלה, במיוחד בתימן. איראן לא מוכנה לוותר על נוכחותה בזירות המזה"ת ועל אינטרסים חיוניים בהן. בנוסף, איראן תהיה מוכנה לשלם על הכרה אמריקאית במעמדה במזה"ת וביכולתה להוות גורם משמעותי בצמצום מתחים. איראן רואה הכרה כזו כמרכיב שיחליש את הברית ארה"ב-ישראל-סעודיה.

רביעית, ארה"ב ואיראן מצויות במחלוקת עמוקה ביחס לסדר המהלכים במו"מ. בדומה לצפ"ק, איראן דורשת סימולטניות במסגרתה צעדים מצדה לחזרה להסכם הגרעין, ייענו בהקלה מיידית בסנקציות. ארה"ב, מסרבת ודבקה בגישה של "הכל או כלום" במסגרתה הסנקציות יוסרו רק בתמורה להסכם כולל חדש.

חמישית, לא ניכרו מתחים משמעותיים בין גורמי הכוח במשטר האיראני בסוגיות המו"מ. כלל הגורמים היו נחושים להדוף תביעות אמריקאיות, שנתפסו כהשפלה לאומית. מנגד, המערכת האמריקאית מצטיירת כפחות הומוגנית, ומסתמנים בשורותיה פערים בין הנשיא טראמפ לבין צוות עוזריו, בדגש על בולטון ופומפאו. האחרונים עשויים לפעול כדי למנוע מהנשיא לוותר ו"לקפוץ" על הסדר בדמות "JCPOA +".

במציאות, נראה כי טראמפ כבר מאותת על נכונות להסתפק בהסכם צר "שימנע מאיראן נשק גרעיני". אם יבקש לקדם הסכם כזה, נראה כי הנשיא יאלץ לכפות אותו מלמעלה (TOP DOWN) על בכירי ממשלו. מבחינה זאת, טראמפ מסתמן כ-WILD CARD במערכת האמריקאית.

בשורה התחתונה, הסיכוי להתקדמות במו"מ עתידי בין איראן לארה"ב תלוי, במידה רבה, ביכולתן למקדו לסוגיית הגרעין, ולהפריד ממנו את השיח והאיתותים בנושאים האזוריים. הדינאמיקה הכוחנית בין שתי המדינות מצמצמת את הסיכוי לכך ומגבירה את פוטנציאל החיכוך וההסלמה ביניהן.

בכל מקרה, בנסיבות שנוצרו, מרחב ההסכמה המסתמן בין הצדדים הוא, לכל היותר, הסכם צר בתחום הגרעין (אובאמה +). מנגד, מהלך כפייה או הסכם, שייטלו מאיראן כליל את הזכות להעשרת אוראניום ואת נכסיה

והשפעתה באזור - "**אינם בקלפים**". ארה"ב אינה מוכנה לשלם את המחירים הכרוכים בכך ואיראן לא תוותר על נכסיה הבסיסיים, בשני הממדים.

תובנות נוספות:

א. בראיית הממשל האמריקאי, 12 הנקודות של פומפאו הן, באופן ברור, עמדות פתיחה מקסימלסטיות ובסיס למו"מ ולהתמקחות. בתחום הגרעין, נראה כי ארה"ב תהיה נכונה להסתפק ב"**העשרה מוגבלת שלא תאפשר הגעה לנשק**".

ב. **בסוגיית הטילים**, אותה רואה ארה"ב כחלק אינטגרלי מהמיקוח בנושא הגרעין, מסתמן בסיס מסוים למו"מ. בעוד שאיראן הייתה נכונה להתגמש ביחס לטילים בין-יבשתיים, הנציגים האמריקאים התלבטו היכן עובר הקו האדום של ארה"ב, במרחב שבין דרישות ה-MTCR לתחום ה-ICBM.

ג. הן ארה"ב והן איראן מייחסות **חשיבות רבה לרתימת האירופים**, הרוסים והסינים ולהשפעה על עמדתם בסוגיית הסנקציות נגד יצוא הנפט האיראני. במהלך המו"מ, ארה"ב חששה כי איראן תדליף הצעות חלקיות שהניחה טהראן על השולחן, באופן שיציג את הצד האמריקאי כסרבן. מנגד, מהלכיה הכוחניים של איראן באזור נתפסו על ידי האמריקאים **כטעות**, המסייעת לארה"ב לגייס את האירופים לצדה.

ד. בדומה לדינאמיקה שהתפתחה מול **צפון קוריאה**, אם האיראנים יעצרו את מהלכי הכוח במפרץ ויזהרו לא להגדיש את הסאה בגרעין, ייתכן שהממשל ימנע בתמורה מהטלת סנקציות מתקשרות, גם אם ימשיך להדק אכיפה ולהטיל דזיגנציות בתחום האפור.

נספח א'

התרחיש ומהלך משחק המלחמה

עיקרי תרחיש המשחק (אוקטובר 2019)

מספר חודשים מתוחים אך שקטים יחסית חלפו במפרץ הפרסי מאז אירועי מאי-יוני. לקראת סוף הקיץ המצב במפרץ החל להסלים. התחדשו הפיגועים ללא נטילת אחריות נגד מכליות ותשתיות נפט, ומוקש רב עוצמה הופעל נגד נושאת המטוסים האמריקאית לינקולן, וגרם לה נזק קל. מכלית סעודית הותקפה וטבעה בבאב אלמנדב. טראמפ הורה על שיגור שתי נושאות מטוסים נוספות ו-20,000 חיילים למפרץ. מפקד כוח קדס, קאסם סלימאני, איים כי אף מדינה במפרץ לא תהיה בטוחה כל עוד בטחונה של איראן נמצא תחת איום. בחריין קראה לארה"ב להגן על מדינות המפרץ מפני התוקפנות האיראנית.

איראן האיצה העברת יכולות צבאיות לסוריה ולעיראק (טילים, רקטות, מל"טים) וביצעה סדרת ניסויים פרובוקטיביים של טילים מתקדמים. משמרות המהפכה הכריזו על תרגיל ימי במפרץ בנובמבר במתווה של "השבתת מצרי הורמוז". הנשיא טראמפ ציין "איאתולות היזהרו! שלטונכם לא ישרוד את תגובתנו". האיראנים מיהרו להאשים את ארה"ב בכוונה להפיל את המשטר בטהראן.

באיראן החריף מאוד המצב הכלכלי. דולר אחד נסחר בשוק השחור עבור 200,000 ריאל. יצוא הנפט צנח ל-300,000 חביות ביום. הציבור האיראני חזר להפגין בכל רחבי איראן, אולם ככלל המחאה נמצאת תחת שליטת המשטר.

בתחום הגרעין - סבא"א דווחה כי איראן צברה 950 ק"ג של אורניום מועשר ל-3.5%, ו-20 ק"ג לכ-20%. העיתון "כיהאן", שופרו של המנהיג העליון, מדווח כי הארגון האיראני לאנרגיה אטומית (AEOA) קיבל הנחיה מח'אמנהאי להיות מוכן להתקנת 1000 צנטריפוגות בנתנז, להתחיל בשלב המו"פ על קסקדה שלמה של צנטריפוגות IR-8, להאיץ העשרה ל-20%, להתניע את פרויקט הצוללות הגרעיניות, ולהכין תכנית להפסקת יישום הפרוטוקול הנוסף.

בטהראן מתחולל ויכוח בשורות המשטר, ולבסוף ח'אמנהאי קובע כי איראן תנסה פעם נוספת את חלופת המו"מ, כ"סיכוי אחרון לפני מלחמה". צוותים מקצועיים אמריקניים ואיראנים נפגשים למו"מ במוסקט.

סבב מו"מ ראשון

דיון היערכות איראן למו"מ - האינטרסים האיראניים: שרידות המשטר, מעמד מפתח באזור, שימור ההישגים בתחום הגרעין (תעודת ביטוח למשטר) וההרתעה, לגיטימציה בינ"ל תוך החלשת מעמד ארה"ב באזור. נדרש להבטיח שאיראן לא תואשם בפיצוץ המו"מ.

התפתחה דילמה האם להתמקד במו"מ בתחום הגרעין בלבד או לשלב בעמדות הפתיחה גם נושאים אזוריים. היתרונות הגלומים בשילוב נושאים אזוריים הם הכרה באיראן כשחקן דומיננטי במרחב, שביכולתו למתן ולרסן כוחות מקומיים; יכולת לדרוש ויתורים בגרעין בתמורה לויתורים באזור, **סיכוי לתקוע טריז בברית ארה"ב-סעודיה-ישראל**. החיסרון הבולט הוא הפוטנציאל **לעיכוב משמעותי ביכולת להביא להסרת הסנקציות**.

הוחלט להתמקד בגרעין לפחות בשלבים הראשונים של המו"מ. במקרה שהסוגיה תעלה לדיון על ידי הצד האמריקאי, איראן לא תסכים להתגמש על נוכחותה ואינטרסיה החיוניים באזור. איראן תהיה מוכנה **לוותר על פעילות אגרסיבית, שלה ושל שליחיה**, ואולי אף "למכור את החות'ים".

בתחום הגרעין - האיראנים מעריכים כי הנשיא טראמפ עשוי להסתפק בשיפורים "קוסמטיים" יחסית בהסכם הגרעין, לצד הישג של הפחתת האיום על חיילי ארה"ב באזור. **האיראנים סימנו מרחבי גמישות**: הארכת ההסכם במספר שנים, הארכה של כ-15 שנה במרכיבי ההסכם בערוץ הפלוטוגני, "הקרבת" גורמי עבר שהיו מעורבים בפרויקט דוגמת פחרי זאדה, נכונות להתגמש בתחום הטק"ק הבין-יבשתי. **לא הייתה נכונות להתגמש** בסוגיית הפיקוח באתרים צבאיים.

לא התגלעו ויכוחים משמעותיים בין גורמי הכוח השונים בתוך איראן (משה"מ, ח'אמנהאי, רוחאני וכו'), שככלל הציגו חזית אחידה ונחישות להדוף דרישות שייתפסו כהשפלה לאומית.

דיון היערכות ארה"ב למו"מ - ברוח עמדות הנשיא טראמפ ויועצו לביטחון לאומי בולטון, הנציגים האמריקאים למו"מ החליטו על **אסטרטגיה אגרסיבית** ויעדים

בלתי מתפשרים. הקו המנחה היה "**ההיפך מגישת אובאמה**" כלומר יותר מקלות מגזרים.

כדי **לסכל מראש הערכה של איראן כי היא מגיעה למו"מ כשידה על העליונה** הוחלט על שורת מהלכים, שנועדו לעצב את מגרש המשחקים ואת ה-TOR למו"מ. הוחלט על אסטרטגיה שתרתיע את איראן מלאיים על חופש השייט במפרץ ומלהמשיך להרחיב את תכנית הגרעין; ואף תחזיר אותה **תחת לחץ** למחויבויות ה-JCPOA. זאת, לקראת מו"מ על **הסכם מקיף חדש "על כל המגרש"**, שיכלול הסדר בנושא הגרעין והבנות ביחס לסוריה, לבנון, עיראק, תימן ועוד.

הנציגים האמריקאים לא הגיעו להסכמה האם בתחום הגרעין הדרישה האמריקאית תהיה "0 העשרה", או "העשרה מוגבלת שלא תאפשר הגעה לנשק" (כלומר +JCPOA). בשלב תחקור המשחק, היה נראה **כי הכף נוטה בבירור לאפשרות השנייה.**

שיחות סבב המו"מ הראשון - ארה"ב החלה את המו"מ בגישה אגרסיבית וכוחנית. הצוות האמריקאי עדכן כי בתגובה לתוקפנות האיראנית באזור ולהאצת תוכנית הגרעין יושתו סנקציות חדשות על איראן, במגזרי הבניה, ההנדסה והטלקומוניקציה, בשל תמיכתם במשה"מ. בנוסף, הוקפאו כל רזרבות מטבע החוץ של איראן, באופן שהיה צפוי להכניס את המדינה למשבר מטבע מידי.

במקביל, הובהר לאיראן כי **כוחות ארה"ב באזור קיבלו מנדט להסיר את הנוכחות האיראנית הצבאית באי אבו מוסא, במקרה של תקיפות נגד כלי שייט במיצרים.** האמריקאים הזהירו כי נמצאות בקנה סנקציות קשות נוספות, אמברגו מקיף על כל הכלכלה האיראנית ולא רק על סקטורים, שיוטלו במקרה שאיראן תמשיך להתקדם בגרעין. בנוסף, איימה בפגיעה קשה בצי האיראני.

צוות המו"מ האיראני, הופתע מהגישה האמריקאית. בתגובה, **האיראנים הזהירו את ארה"ב שלא לאיים על איראן, שאינה עוד מדינת עולם שלישי, אלא מעצמה אזרית חזקה.**

איראן הודיעה כי באה לדבר על הסוגיה הגרעינית בלבד. קונקרטיה הציעה כי ארה"ב **תתחיל לצמצם בהדרגה את אמברגו הנפט בתמורה להקפאת ההעשרה ל-20%.** זאת, בדרך לחזרה ל-JCPOA בתמורה להסרת כל הסנקציות.

ארה"ב סירבה. הציעה במקום זאת להימנע מדזיגנציה של הבנק המרכזי של איראן כתומך בחזבאללה, בתמורה להפסקת המימון האיראני של הארגון.

השיחות מתפוצצות!

סבב מו"מ שני

דיון הערכות איראן למו"מ - האיראנים סבורים כי לארה"ב יש הערכת יתר של עוצמתה באזור, וכי **נדרש לקעקע אותה**. זאת, באמצעות צעדים אזוריים (חיזוק המליציות, תגבור כוחות משה"מ, האצת פרויקט מסילות הברזל בין איראן לסוריה) והמשך התקדמות זהירה בגרעין.

לאיראן יש אורך נשימה גדול יותר ממה שחושבת ארה"ב, כולל בתחום הכלכלי. איראן יכולה להתקדם בגרעין, באזור ואפילו בטק"ק. ארה"ב לא יכולה להרשות לעצמה מלחמה בגלל הבחירות הקרבות. סומכים על האירופים והסינים, שיאפשרו לאיראן מרחב נשימה כלכלי.

בשל קוצר זמן הנציגים האיראניים התקשו לגבש עמדה סביב הצעת קיסינג'ר (במאמר דעה ב'ווישינגטון פוסט', שחיברה מנהלת התרגיל) **להסכם מעודכן ללא מועד סיום, שמתחדש מדי 4 שנים בהסכמת הצדדים**.

דיון הערכות ארה"ב למו"מ - לבקשת המנהלת, ובניגוד לנטייתו, הצוות האמריקאי הסכים לחתור לשיח פרודוקטיבי עם איראן.

הצוות הגדיר את העקרונות הבאים למו"מ: **אין הסכם גרעין בלי המרכיבים האזוריים ותחום הטילים**; המו"מ יחולק ל-CLUSTERS - תמורת ויתור איראני בנושא ספציפי, איראן תקבל גזר באותו התחום. לדוגמה, בתמורה לווייתורים בתחום הטילים, יוסרו סנקציות פרוליפרציה.

בהתאם לרעיון של קיסינג'ר, הועלתה הצעה לגבש **מנגנון SUNSET מתחדש לזמן ממושך (50 שנה)**, שבו כל צד יוכל להודיע מספר שנים מראש על פרישה עתידית מההסכם.

צוות המו"מ התקשה לקבוע קו אדום בתחום הטילים במרחב שבין דרישות ה-MTCR לנושא ה-ICBM.

שיחות סבב המו"מ השני - הצוות האמריקאי הסכים להשהות את הסנקציות בתחום הפטרוכימיה בתמורה לעצירת ההעשרה ל-20%. בנוסף, הציע מפגש פסגה בין הנשיא טראמפ לרוחאני או ח'אמנהאי.

לצד הצורך לתקן את הסכם הגרעין ולהאריכו לתקופה של 50 שנה, הצד האמריקאי הדגיש את הצורך בהסכם כולל והציב דרישות ביחס ללבנון (הפסקת מימון חזבאללה), סוריה, ותימן (עצירת הזרמת יכולות צבאיות). בנוסף, הדגיש כי נדרשות מגבלות על תכנית הטילים של איראן.

איראן הבהירה מצדה כי לארה"ב יש הערכת יתר באשר ליכולתה לבנות קואליציה בינ"ל נגד איראן, והערכת חסר של יכולתה וגמישותה של איראן לאגד סביבה בעלי ברית. האיראנים טענו כי הרוסים, האירופאים והסינים מסכימים שאם איראן תדבוק ב-JCPOA, היא תוכל לייצא חלק מהנפט שלה אליהם.

בנוסף, על ארה"ב להכיר בתפקידה של איראן כשחקן בעל השפעה, בלעדיו לא ניתן יהיה לקדם פתרון לבעיות האזור. באשר לדרישת ארה"ב כי חזבאללה ייטמע בכוחות הביטחון של לבנון, ציינו האיראנים כי ניתן לחשוב על הסוגיה, בתנאי שהיא תידון בהתאם למודל העיראקי, במסגרתו המדינה מממנת את המליציות השיעיות.

תכנית הטילים היא מרכיב חשוב בהגנה הלאומית של איראן, ולא משהו שהיא פשוט יכולה לוותר עליו. בה בעת, איראן מוכנה לדבר על היבטים קונקרטיים דוגמת טווחים.

באשר ל-JCPOA - איראן הציעה להאריך את ההסכם במספר שנים. מפאת קוצר זמן לא התפתח דיון סביב הצעת קיסינג'ר, להסכם ללא מועד פקיעה, שיתחדש מדי 4 שנים בהסכמת הצדדים.

נספח ב'

משתתפי משחק המלחמה

מנהלי המשחק

אל"מ (מיל.) אודי אבנטל, עמית מחקר בכיר, המכון למדיניות ואסטרטגיה (IPS), הבינתחומי הרצליה
תא"ל (מיל.) יורם חמו, מומחה לתכנון אסטרטגי

משתתפים

Mr. Mark Dubowitz, CEO, Foundation for Defense of Democracies (FDD), USA

Dr. Kori Schake, Deputy Director General, International Institute for Strategic Studies (IISS), UK

Ms. Danielle Pletka, Senior Vice President for Foreign and Defense Policy Studies, American Enterprise Institute (AEI), USA

Dr. Marvin C. Feuer, Director, Policy and Government Affairs, AIPAC, USA

Mr. Brett McGurk, Payne Distinguished Lecturer, Stanford University; Former Special Presidential Envoy for the Global Coalition to Counter ISIS, USA

פרופ' מאיר ליטבק, ראש מרכז אליאנס ללימודי איראן, אוניברסיטת תל אביב
סימה שיין, עמיתת מחקר בכירה, המכון למחקרי ביטחון לאומי (INSS), לשעבר ראש חטיבת המחקר במוסד

ד"ר רז צימט, עמית מחקר, המכון למחקרי ביטחון לאומי (INSS)

אל"מ (מיל.) יואב רוזנברג, מנכ"ל ומייסד Epistema

אל"מ (מיל.) יובל שרשבסקי, לשעבר ראש חטיבת המחקר, משרד ראש הממשלה

עמוס הראל, פרשן צבאי, "הארץ"
ד"ר אורי גולדברג, בית ספר לאודר לממשל, דיפלומטיה ואסטרטגיה, הבינתחומי
הרצליה

מאיר ג'בדנפר, מומחה לאיראן, המרכז הבינתחומי הרצליה
שרונה מזליאן-לוי, מרכז אליאנס ללימודי איראן, אוניברסיטת תל אביב
סא"ל (מיל.) מיכאל (מיקי) סגל, חוקר בכיר, המרכז הירושלמי לענייני ציבור ומדינה

סייעו בהכנת המשחק ובסיכומו

סא"ל (מיל.) דניאל ראקוב

עומר כרמי, סגן נשיא למודיעין, Sixgill

הדר פינקלשטיין

ארי קרפ

שירה כהן